

skulde vi tvinges over paa det subsidiaere Forslag paa Grund af den høitærede Ministers Modstand — paa Grund af det ærede Mindretals Lade vi os ikke tvinge derover — saa ønske vi, at han ikke vil tvinge os bort fra de 8 Aar, men Lade os have Lov til at blive derved. Derved være denne Sag fra min Side som Medlem af Udvalget efter mit Kjendskab til de foreliggende Forhold paa det Bedste anbefalet til den høitærede Ministers Velvillie.

Dinesen: Jeg skal hjælpe det ærede Medlem med at faae det ubehagelige Indtryk af, hvad jeg sagde før, ublættet. Jeg skal nemlig oplyse det ærede Medlem om, at jeg sagde ikke et Ord i den Retning, som han tillagde mig, og dersom det ærede Medlem havde havt mindre travlt med andre Ting og havde hørt efter, vilde han have undgaaet at holde en væsentlig Del af den Tale, som han nu har holdt. Men det ærede Medlem ønskede, at jeg havde sagt det; det vilde have været det ærede Medlem kjært, om jeg havde udtalt mig i den Retning, som han tillagde mig; thi saa havde han bedre kunnet finde en Støtte til at faae det Agitationssspørgsmaal ud af denne Sag, som han jager efter. Men deri kan jeg ikke tjene det ærede Medlem. Jeg har ikke de Wieninger, som det ærede Medlem tillægger mig, jeg har andre Meninger. Dem har jeg udtalt ved første og nu ved anden Behandling, og jeg finder ingen Anledning til at gjentage, hvad jeg har sagt. Der er især Et, som det ærede Medlem fandt, at jeg ikke havde udtalt — for en Feils Skyld gjentog jeg det endogsaa to Gange — det var min Mening om det Hensigtsmæssige i, at Hovedgaarden Faurholm blev udstykket i Parceller og bortsolgt paa denne Maade. Naar jeg forøvrigt talte imod Hvertallets principale Forslag, var det, fordi jeg fandt det at være en høist uheftsigtmæssig Maade at realisere Faurholm paa. Jeg betegnede den som kostbar. Jeg omtalte, hvorledes der skulde kjøbes Besætning, og hvorledes en saadan Bestyrelse som den, man skulde indsette paa Gaarden Faurholm, meget let vilde føre til, at der ingen Indtægt blev til Fordel for Statskassen, og her var det, jeg sagde, at jeg foretrak, at der kunde blive taget Bestemmelse nu om Salget. Jeg finder det ikke nødvendigt at sige Yderligere til.

Berg: Jeg vilde have ønsket, at det meget ærede Medlem (Dinesen) vilde have pointeret, hvad jeg havde misforstaaet af hans første Foredrag, hvad jeg har sagt eller antaget, at han har sagt, som han mener ikke at have sagt. Jeg gif ud fra, at jeg havde opfattet ham rigtig, naar jeg udtalte, at han paa Mindretallets Vegne modsatte sig vort principale Forslag og modsatte sig det endogsaa bestemt og udtalte mange Indvendinger derimod, inden den høitærede Finantsmini-

ster har modsat sig det her i Salen. Er det korrekt eller er det ikke korrekt? Jeg nævnte endvidere, at det ærede Medlem mente som Indvending at kunne sætte, at der ikke vilde komme nogen synderlig Indtægt af Faurholm under Finantsministerens Bestyrelse. Er det korrekt eller er det ikke korrekt? Jeg nævnte endvidere, at det ærede Medlem sagde: "Heller sælg nu!" men han søiede ikke til: "Heller sælg nu med den af os antydede Udparcellering!" Thi havde han søiet det til, saa havde vi kunnet blive enige, men han søiede det ikke til. Saaledes udtalte jeg mig. Er det korrekt eller er det ikke korrekt? Jeg har ikke villet eller ønsket at misforstaa eller opfatte den ærede Ordfører for Mindretallet anderledes, end han giver Anledning til, gennem sine Udtalelser. Thi ligesaa lidt som der er Nogetsomhelst af det, som det ærede Medlems forunderlig sygelige Følelse lægger ind i dette Spørgsmaal, nemlig Agitation, ligesaa lidt burde det ærede Medlem lægge Noget derind i. De paagjældende Beboere i den paagjældende Egn have tilvilde undgaaet ethvert Etin af dette. Der er hverken Tale om Høire eller Venstre, Regjeringsvenner eller ikke Regjeringsvenner i denne Sag, og Alle, der have med denne Sag at gjøre, holde principielt og bestemt ethvert Spørgsmaal om det, som det ærede Medlem kalder Agitation, ude af den og ser kun paa dette Spørgsmaal som et rent samfundsmæssigt, rent neutralt Spørgsmaal, frigjort for ethvert andet Hensyn, og jeg vilde ønske, at vi ikke paa noget Trin af Forhandlingerne havde faaet et eneste Ord ind i Debatten, som kunde besmitte Spørgsmaalets egentlige Kjerne, for om muligt at fremkalde en almindelig Velvillie i Rigsdagen om dette økonomiske Spørgsmaal, som endelig dog engang var frigjort for Politik. Mig forekommer det, naar denne Sag ligger saaledes belyst og forklaret, som den foreligger, at de ærede, gennem andre Omstændigheder herskende Magter i Rigsdagen og Regjeringen jo godt kunne enes med andre Ansuelser i denne Sag. Det er ikke nogen stor Bøn og Bøggjæring f. Ex. fra Hvertallet her i Salen, om man kunde enes om dette. Det forekommer mig underligt, at man ikke kan slutte sig sammen i en saadan Sag.

Dinesen: Jeg kan ikke negte, at jeg føler mig løftet af, at det ærede Medlem er saa dybtig i denne Sag, saaledes som han her har udtalt sig, og skulde Tiden vise, at jeg har gjort ham Uret, skal jeg nok, naar den Tid kommer, ogsaa gjøre ham min Undskyldning derfor. Forøvrigt kunde enhver Tvivl have været hævet hos det ærede Medlem, naar han vilde erindre, at første Gang, jeg havde Ordet sluttede jeg med at sige, at Mindretallets Grund til at tiltræde Forslaget om, at Forpagtningsfristen skulde sættes til 12 Aar, var begrundet i et Ønske fra vor Side om, at det gjordes muligt for Finantsministeren, uden at